

**Nagytisztelű kerületi képviselők, mélyen tisztelt tanári kar, kedves szüleink, barátaink,
vendégeink, kedves diáktársaink!**

Az elmúlt napokban átította a létünket, a kapcsolatainkat, a szavainkat a búcsúzás. Igyekeztünk magunkba szívni mindent: a mozdulatokat, a mosolyokat, a könnyeket, a dicséretek és a helyreigazításokat. Mindent, ami az elmúlt hat esztendőben elemi részünké vált és ami valahogy bennünk lett a miénk. A paradoxonok pillanata ez. A szomorúság örömeé. A csalódottság reménységéé. A kollektív egyediségéé. A különcök egységéé. A vágyakozás félelméé. Viszont nincs ebben semmi meghátrálás, hiszen, ha valaminek véget kell érnie - és már pedig a törvényszerűség mindig megköveteli azt - akkor a befejezést szükségszerűen megelőlegezi a hosszú felkészülés is. Azaz, a hat év rezüméjeként a tudat: hogy ma, most, itt, nekem és nektek, kedves társaim, mindenünk megadatott ahhoz, hogy azzá váljunk, akivé lennünk kell. Mi voltunk, mi vagyunk, mi érzünk és most mégis valahogy egyedül vagyunk. Ami a leginkább közös bennünk, az az Istenben való mély és őszinte bizalom, még így az ellentétek pillanatában is.

Hat évvel ezelőtt, a sikeres felvételi után felnőtteknek, nagyoknak, kiforrott egyéniségeknek és már szinte lelkészeknek éreztük magunkat. Elkápráztatott a hely, a teológia valósága és közelsége. Aztán teltek az évek. Rengetek minden változott bennünk. Megtapasztaltuk, hogy a kegyelem érzése sokszor a csalódásokban is benne rejlik. Nem voltunk mindig elégedettek és nagyon sokszor akartunk lázadni, néha még elég bátrak is voltunk ahhoz, hogy megtegyük. Nem mindig alakultak úgy a dolgok, ahogyan azt elképzeltük, de sikerült azt is megtanulni, hogy bizonyos esetekben nem is volt rá szükség.

Most pedig a tanárainkhoz szólunk. Számptalan kivételes tudású ember, akiknek időközben olyan bátran megkérdőjeleztük a módszereit, de valójában a barátság, a közösség, az alázat és a tudás birtokosaivá tették. Hiszen az elvárások megtanítottak arra, hogy dolgozni kell, és mindig van valaki aki többé és okosabbá tehet. Hogy a kudarc nem szégyen, de a kitartás nélkülözhetetlen a terveink megvalósításához. Hogy te, én, mi nem azért lettünk barátok, társak, egymás terheinek hordozói, mert egy intézmény falai összezártak, hanem kizárólag olyan erények eredményezhetik mindezt, amelyeket mi ennek az intézménynek a falai miatt mondhatunk magunkéinak. Az emberség, egymás megbecsülése, a tisztelet, az elfogadás.

Megtanultuk tőlük, hogy munka nélkül nincs esély a helytállásra, hogy alázat nélkül nem lehetünk emberek. De legfőképpen azt, hogy tudás és hit nélkül nem lehetünk lelkesek. Mindenki más tanárt/tanárnőt lát a példaképének, mindenki más és más tantárgy iránt érez elkötelezettséget, de a nyomok, amiket bennünk hagytak, a könyvek, amiket nekünk ajánlottak, a tantárgyak, amelyekről szenvedéllyel beszéltek, minket is meghatároznak, és arra sarkallnak, hogy egy élethossznyi elköteleződéssel válaszoljunk a szakmaiság felhívására. Köszönjük, hogy mindenki a maga módján a jövőnk, minket akart jobbá tenni. Köszönjük, hogy a kezdeti magabiztosságunkat a megfontoltság talajára helyezték.

Hálásak vagyunk az intézet minden alkalmazottjának a szolgálataikért, amellyel mindenben azon fáradoztak a hat év során, hogy lehetőleg még otthonosabbá tegyék az ittlétünket. A könyvtártól a titkárságig, a kapusszobától a takarítónők szobájáig mindenhol helyet kaptunk, ha szükségünk volt rá. Köszönjük mindannyiuknak a gondoskodást, a nyitottságot, a kedves és a bátorító szavakat.

Kedves diákok! Értékeljétek ezeket az éveket, egymást, a helyet és a tudást. Eszterházy írja: „Semmi sem olyan értékes, mint ami te vagy másokban, és a többiek tebenned.” Tanuljatok meg építkezni másokból és hagyjátok, hogy mások is építkezhesenek belőletek. Tanuljatok meg beszélgetni, vitatkozni, kritikusként lenni. Használjátok ki a lehetőségeket a fejlődésre, de a barátságokra és a szórakozásra is. Reméljük, hogy majd úgy tudtok ránk emlékezni, mint akik méltóak voltak a követésre. Mi pedig imádkozni fogunk értetek, ahogyan az intézetért is.

Kedves szülők, rokonok, barátok! Hálásak vagyunk Istennek miattatok. Azokért, akik arra neveltek, hogy Istenben hinni és bízni nem csak egy okos válasz a saját létezésünk magyarázatára, hanem a legbiztosabb fundamentumunk. Ti voltatok az otthon, a támasz, akik mindenképp és feltétel nélkül szerettetek a tévedéseinkkel és a kudarcainkkal együtt is. Akik megerősítettek, akik bízattak. Köszönjük, hogy mellettünk álltatok az elmúlt hat évben, hogy mindvégig az imáitokban hordoztatok és féltő aggodalommal gondoltatok ránk. Köszönünk mindent nektek!

Mi pedig, végzősök, akik most örülünk és sírunk, akik emlékezünk és közben a jövőendő örömeiket, kihívásokat, de legfőképpen a szolgálat lehetőségeit látjuk magunk előtt, hiszem, hogy készen állunk a búcsúzásra. Isten alkalmatlanokból tett alkalmassá.

Tisztelt egyházkerületi képviselők, készen állunk vállalni azt a szolgálatot, amelyre Isten hívott el bennünket. Igyekeztünk a legjobb tudásunk szerint elsajátítani a szolgálathoz szükséges

kompetenciákat. Tisztelettel és alázattal kérem Önöket, hogy fogadjanak be minket egyházunk szolgálattevőinek seregébe!

Demeter Henrietta

végzős teológus hallgató